

Sygn. akt I ACa 854/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Daczyński
Sędziowie:	SA Mariola Głowacka (spr.) SA Piotr Górecki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Sylwia Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2012 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. S.**

przeciwko **J. S., K. N., P. A. i M. A.**

o zmianę prawa dożywotniego użytkowania na rentę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 19 czerwca 2012 r., sygn. akt XII C 2042/10

1. **oddala apelację,**

2. **nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu pozwanym K. N., P. A. oraz M. A. kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,**

3. **przyznaje od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Poznaniu) na rzecz adwokata P. D. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w P. kwotę 2.214 zł (w tym podatek VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym**

/-/SSA M. Głowacka /-/SSA A. Daczyński /-/SSA P. Górecki

Sygn. akt I ACa 854/12

UZASADNIENIE

Powód E. S. pozwem skierowanym przeciwko J. S. domagał się zamiany prawa dożywotniego użytkowania przedmiotu darowizny ustanowionego w umowie darowizny z dnia 10 stycznia 2007r. zawartej przed notariuszem M. D. na

dożywotnią rentę w wysokości po 1.200 zł miesięcznie płatną do jego rąk do 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w jej płatności.

Pozwany J. S. nie udzielił odpowiedzi na pozew. Powód w piśmie procesowym z dnia 19 maja 2011r. wskazał aktualnych właścicieli nieruchomości stanowiącej przedmiot darowizny tj. K. N., P. A. oraz M. A. i wniósł o ich dopozwanie. E. S. sprecyzował jednocześnie roszczenie domagając się zamiany prawa dożywocia przysługującego mu w stosunku do każdorazowego właściciela nieruchomości na dożywotnią rentę w wysokości po 1.200 zł miesięcznie płatną na jego rzecz do 10 dnia każdego miesiąca. K. N., P. A. i M. A. postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 8 listopada 2011r. zostali wezwani do udziału w sprawie w charakterze pozwanych.

Pozwani K. N., P. A. i M. A. w odpowiedzi na pozew wnieśli o oddalenie powództwa w całości, zaś w piśmie procesowym z dnia 12 sierpnia 2011r. nadto wnieśli o zasądzenie od powoda na ich rzecz zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 19 czerwca 2012r. oddalił powództwo, zasądził od powoda na rzecz pozwanych kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i przyznał adwokatowi P. D. kwotę 2.400 zł + 23% podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że właścicielami nieruchomości położonej w P., obręb S. przy ul. (...) stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...) i obszarze 505 m², objętej księgą wieczystą o nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Poznaniu byli na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej powód i jego była żona M. S.. Po rozwiązaniu małżeństwa przez rozwód, w toku rozmów dotyczących podziału majątku dorobkowego, postanowili oni przenieść własność opisanej nieruchomości na pozwanego J. S.. Stąd w dniu 10 stycznia 2007r. została zawarta umowa darowizny sporządzona w Kancelarii Notarialnej M. D. – akt notarialny nr Repertorium (...). W § 4 przedmiotowej umowy zawarto postanowienie w którym powód polecił obdarowanemu ustanowienie na jego rzecz prawa dożywotniego i bezpłatnego użytkowania nieruchomości, a pozwany J. S. prawo to ustanowił. Jednocześnie powód oświadczył, że nie żąda wpisu tego prawa w księdze wieczystej. Zawarto również postanowienie, że wpis prawa użytkowania może nastąpić każdego czasu na żądanie uprawnionego. W posadowionym na nieruchomości budynku gospodarczym położony był lokal mieszkalny składający się z trzech różnej wielkości pokoi, kuchni i łazienki oraz suszarni. Lokal nadawał się do remontu, który zamierzali przeprowadzić J. S. oraz jego żona A. S.. Do przeprowadzenia prac nie doszło, gdyż J. i A. małżonkowie S. nie mieli wystarczających środków finansowych na jego wykonanie, mieli kłopoty finansowe. Pozwany J. S. i A. S. mieszkali u jej rodziców. W mieszkaniu przy ul. (...) przebywali zazwyczaj w soboty i niedziele. Powód zajmował największy spośród trzech pokoi. J. S. natomiast wynajmował dwa pozostałe pokoje osobom trzecim czerpiąc z tego zysk. Pozwany J. S. zażądał również od powoda uczestniczenia w kosztach utrzymania mieszkania w związku z zamieszkiwaniem tam większej liczby osób. Powód nie wyraził na to zgody. J. S. nie zgodził się na propozycję ojca, aby umowy najmu były zawierane z nim. Stanowiło to źródło konfliktów pomiędzy powodem a pozwanym J. S., które miały gwałtowny przebieg i doprowadziły do przeniesienia się powoda do mniejszego pokoju.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że J. S. ze względu na zadłużenie podjął decyzję o przeniesieniu własności nieruchomości na podstawie umowy darowizny na rzecz A. S., co nastąpiło w dniu 21 października 2008r. w formie aktu notarialnego Repertorium (...) sporządzonego w Kancelarii Notarialnej notariusza V. D.. Powód do momentu opuszczenia tej nieruchomości nie wiedział o planach małżonków i o umowie darowizny, jak i o późniejszej transakcji. Pozwany J. S. i jego żona A. S. wobec problemów finansowych postanowili sprzedać nieruchomość. Ofertę sprzedaży umieścili w prasie, gdzie natrafili na nią pozostali pozwani, będący rodzeństwem, którzy poszukiwali lokalu mieszkalnego dla swojej matki. Rodzeństwo prowadząc rozmowy co do zakupu nieruchomości z pozwanym J. S. i A. S. nigdy nie widzieli w niej powoda, nie rozmawiali z nim. Przed zawarciem umowy przyszli nabywcy sprawdzili prowadzoną przez Sąd Rejonowy księgę wieczystą. Nie wykazywała ona obciążania nieruchomości prawem użytkowania. Do zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości doszło w Kancelarii Notarialnej notariusza W. C. w dniu 29 marca 2010r., akt notarialny nr Repertorium (...) Cenę uzyskaną tytułem sprzedaży odebrał pozwany J. S.. Przed zawarciem umowy pozwany J. S. wymeldował powoda z mieszkania. Zawarł na jego rzecz umowę dotyczącą najmu lokalu w miejscowości Z. i uiścił kwotę 700 zł tytułem kaucji oraz trzymiesięczny czynsz. Mieszkanie wynajęte dla

powoda było dwupoziomowe. E. S. ma problemy z samodzielnym poruszaniem się. Powód miał kłopoty z poruszaniem się po tym mieszkaniu, gdyż kuchnia położona była na innym poziomie niż pokój i łazienka. E. S. nawiązał kontakt z K. O. – swoją wieloletnią znajomą, która umożliwiła mu zajęcie pokoju w swoim lokalu mieszkalnym położonym w P. za kwotę 400 zł miesięcznie. Pozwany uścił opłatę jedynie za pierwszy miesiąc. Powód przebywa nadal w opisanym pokoju. E. S. ma orzeczoną do grudnia 2012r. niezdolność do pracy. Otrzymuje rentę w wysokości 627,44 zł miesięcznie z uwzględnieniem dokonywanych potrąceń w związku z prowadzonym przeciwko niemu postępowaniem egzekucyjnym.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie przy czym podstawą prawną powództwa jest art. 915 k.c. w zw. z art. 914 k.c.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że powód zawarł z pozwanym J. S. w dniu 10 stycznia 2007r. umowę dożywocia w rozumieniu art. 908 i nast. k.c. Sąd uznał, że zapisy przedmiotowej umowy nie pozwalają traktować jej jako umowy o obciążenie nieruchomości użytkowaniem w rozumieniu art. 915 k.c. Sąd podkreślił, że w pojęciu utrzymanie mieści się zarówno bezpłatne zamieszkiwanie, jak też wyżywienie, kupno odzieży, środków farmaceutycznych i inne koszty związane z egzystencją. Tymczasem pozwany J. S. gwarantował powodowi tylko prawo do bezpłatnego i dożywotniego korzystania z nieruchomości. Nie przekazywał mu żadnych środków finansowych. Powód był sam w stanie się utrzymać. J. S. domagał się również od powoda uczestniczenia w kosztach utrzymania nieruchomości. Jak chodzi o później zajmowane przez powoda mieszkania to pozwany J. S. uścił tylko kaucję oraz czynsz za krótki okres. W konsekwencji Sąd uznał, że w umowie darowizny zostało dla powoda ustanowione prawo bezpłatnego i dożywotniego korzystania z nieruchomości – art. 252 k.c. i art. 296 k.c., co wyłączało prawo do żądania renty w rozstrzyganym sporze.

Sąd pierwszej instancji uznał, że pozostali pozwani K. N., M. A. oraz P. A. chronieni byli – ustanowioną w art. 5 ustawy z 6 lipca 1982r. o księgach wieczystych i hipotece - rękojmnią wiary publicznej ksiąg wieczystych. Art. 7 tej ustawy nie znajdował przy tym zastosowania, ponieważ prawo ustanowione na rzecz powoda nie mieściło się w katalogu praw wyłączających działanie rękojmni. Powód nie żądał wpisu przysługującego mu prawa w księdze wieczystej. Stąd nie korzystał z ochrony przewidzianej w art. 17 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 k.p.c., art. 96 ust. 1 pkt 10 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu obciążając nimi powoda w zakresie zwrotu pozwanym kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód E. S. zaskarżając wyrok w całości. Powód zarzucił istotny i mający wpływ na rozstrzygnięcie błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że strony nie zawarły umowy zapewniającej zbywcy dożywotnie użytkowanie nieruchomości, a w konsekwencji obrazę przepisu art. 915 k.c. w zw. z art. 914 k.c. poprzez jego niezastosowanie. E. S.

wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zamiany prawa dożywotniego użytkowania przedmiotu darowizny ustanowionego aktem notarialnym z dnia 10 stycznia 2007r. przed Notariuszem M. D. (nr Rep. (...)) na dożywotnią rentę w wysokości 1.200 zł miesięcznie płatną solidarnie przez pozwanym na rzecz powoda do 10 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności, bądź o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Pozwani K. N., P. A. i M. A. w odpowiedzi na apelację wnieśli o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanym kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego umowa zawarta pomiędzy powodem, M. S. i pozwanym J. S. w dniu 10 stycznia 2007r. była umową darowizny, nie zaś umową dożywocia. Ustalony w sprawie stan faktyczny, a co najbardziej istotne zeznania samego powoda decydują o przyjęciu, że chciał on wraz z byłą małżonką poprzez przeniesienie własności nieruchomości w drodze umowy darowizny na rzecz pozwanego J. S. uniknąć egzekucji z nieruchomości, a to wobec ciężącego na M. S. zadłużenia (vide: wyjaśnienia powoda złożone na rozprawie w dniu 5 czerwca 2012r. - k. 158 akt). E. S. wyjaśnił, że nieruchomość została wystawiona na licytację, stąd namówił M. S. na „przepisanie nieruchomości” na syna J. S. (vide: k. 158 akt), gdyż nie chciał, żeby nieruchomość została sprzedana za 90.000 zł tj. za bezcen (vide: k. 159 akt). Stąd faktycznym zamiarem powoda, przyczyną zawarcia umowy, nie było zapewnienie sobie utrzymania przez pozwanego J. S. na czas po zawarciu umowy, ale zapobieżenie, na skutek zawarcia tej umowy, sprzedaży nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego.

Jeśli natomiast chodzi o konkretny zapis umowy darowizny z dnia 10 stycznia 2007r. zamieszczony w jej § 4, który stał się podstawą dochodzenia żądania w niniejszym procesie stwierdzić należy, że ustanowienie ograniczonego prawa rzeczowego na nieruchomości, to jest użytkownika przez powoda miało - w ocenie Sądu Apelacyjnego - za cel pozostawić faktyczne władztwo nad nieruchomością powodowi. Należy zwrócić uwagę, że użytkowanie nie było ograniczone do części nieruchomości, jak wyraźnie stanowi art. 915 k.c., ale dotyczyło całości nieruchomości. W konsekwencji, przy uwzględnieniu wcześniejszych uwag, uzasadnione jest przyjęcie domniemania, że poprzez omawiane postanowienie umowy darowizny powód chciał sobie zapewnić niezmienną sytuację faktyczną w zakresie posiadania nieruchomości i zamieszkiwania w niej. Pomimo, że przedmiot darowizny wyszedł z jego majątku miał zamiar faktycznie zamieszkiwać w nim dożywotnio ponosząc, tak jak to było przed zawarciem umowy, koszty utrzymania nieruchomości. W omawianym postanowieniu nie było mowy o zobowiązaniu pozwanego J. S. do zapewnienia powodowi utrzymania, dostarczania światła, wody, opału, czy ponoszenia opłat za wymienioną nieruchomość, co wchodzi w zakres pojęcia utrzymania w rozumieniu art. 908 i nast. k.c., a w szczególności art. 915 k.c. Ponadto, co wzmacnia przyjętą linię rozumowania, syn powoda i jego małżonka nie wprowadzili się do nieruchomości, zamieszkiwali u teściów pozwanego J. S.. Rozpoczęli za to odpłatny wynajem części nieruchomości, co miało z kolei zmniejszyć ciężące na nich zadłużenie. Należy również zwrócić uwagę, że wynajem pozostałych pokoi osobom trzecim następował wbrew woli powoda. Jego konsekwencją było przeniesienie E. S. do najmniejszego z pokoi, podczas gdy na podstawie umowy darowizny miał prawo do zajmowania całości nieruchomości. Zaakcentować należy, że eskalacja konfliktu pomiędzy powodem a jego synem, ograniczanie powierzchni, którą zajmował powód, wynajęcie pozostałych izb mieszkalnych innym osobom nie może przesłaniać woli stron w chwili zawarcia umowy, która jest istotna dla ustalenia zasadności bądź bezzasadności zgłoszonego żądania. Za przyjętym stanowiskiem przemawia również okoliczność, że umowa została zawarta przed notariuszem, którego obowiązkiem jest czuwanie na tym, aby wolę stron - w chwili zawierania umowy - odzwierciedlić w formie najbardziej adekwatnej dla niej czynności prawnej.

Wyżej wymienione względy decydują o przyjęciu, że w umowie darowizny przenoszacej własność nieruchomości z powoda i M. S. na pozwanego J. S. zostało ustanowione również ograniczone prawo rzeczowe - użytkowanie całej nieruchomości przez E. S. na mocy którego otrzymał uprawnienie do używania cudzej rzeczy w rozumieniu art. 252 i nast. k.c. bez obowiązku uiszczania za to opłat na rzecz J. S.. Z tej więc przyczyny powództwo winno być zostać oddalone w całości w stosunku do wszystkich pozwanych, gdyż ustanowienie w umowie darowizny użytkowania całej nieruchomości przez osobę fizyczną do chwili jej śmierci bez zobowiązania pozwanego do zapewnienia darczyńcy utrzymania nie wyczerpuje dyspozycji art. 915 k.c. Nie istniała zatem możliwość zamiany na rentę na podstawie powołanego przepisu w zw. z art. 914 k.c., czy z art. 913 § 1 k.c.

Wskazać należy, że w doktrynie i orzecznictwie przeważa stanowisko zgodnie z którym osoba będąca stroną umowy o dożywocie zbywająca następnie obciążoną nieruchomością przestaje ponosić odpowiedzialność względem dożywotnika (vide: „Kodeks cywilny Komentarz do art. 450-1088 Tom II Redaktor prof. dr hab. Krzysztof Pietrzykowski Wydawnictwo C.H. BECK Warszawa 2009 str. 873-874). Podkreśla się, że w przypadku zbycia nieruchomości zobowiązanym do płacenia renty będzie nabywca nieruchomości, zbywca odpowiada bowiem wyłącznie za świadczenia niewykonane do daty zbycia nieruchomości (vide: Elżbieta Niezbecka Komentarz do art. 914 k.c. LEX). W realiach niniejszej sprawy przy założeniu, że powód, M. S. i pozwany J. S. zawarli umowę dożywocia

w rozumieniu art. 908 § 1 k.c. pozwany J. S. odpowiadałby za świadczenia niewykonane do dnia do 21 października 2008r. tj. do daty zawarcia przez J. S. umowy darowizny przedmiotowej nieruchomości na rzecz A. S.. Podkreślić nadto należy, że do 2008r. pozwany J. S., A. S. i powód mieszkali razem (vide: wyjaśnienia powoda - k. 159 akt). Z zeznań K. O. wynika, że od 2010r. powód wynajmuje u niej pokój (vide: k. 75 akt). Oznacza to, że J. S. do 2010r. wywiązywał się z obowiązku zapewnienia powodowi mieszkania, gdyż przecież po wyprowadzeniu się z nieruchomości powód przez trzy miesiące mieszkał w mieszkaniu dwupoziomowym wynajmowanym dla niego przez syna w Z., a potem u K. O. (vide: zeznania powoda - k. 158 akt). Wynika więc z tego, że do 21 października 2008r. tj. do darowania nieruchomości A. S., pozwany J. S. wywiązywał się wobec ojca ze swoich obowiązków wynikających z umowy darowizny. Dodatkowo podkreślić należy, że powód w niniejszej sprawie domaga się zasądzenia renty na przyszłość przy czym pozew został wniesiony do sądu w dniu 26 października 2010r., nie dochodzi więc zamiany umowy dożywocia na dożywotnią rentę za okres do dnia 21 października 2008r. Z tej więc także przyczyny powództwo w stosunku do pozwanego J. S. podlegało oddaleniu.

Mając na względzie okoliczność, że żądanie pozwu dotyczy ustanowienia renty jedynie na przyszłość stwierdzić należy, że art. 914 k.c. w zw. z art. 915 k.c. umożliwia zamianę prawa dożywocia na dożywotnią rentę na żądanie dożywotnika nie tylko przy pierwszym zbyciu nieruchomości przez zobowiązanego, który nabył nieruchomość na podstawie umowy dożywocia, ale także przy ewentualnych kolejnych zbyciach nieruchomości obciążonej dożywociem. Zbyciem, w rozumieniu art. 914 k.c., jest każde przeniesienie własności nieruchomości w drodze czynności prawnej tak odpłatnej, jak i nieodpłatnej, a więc np. w drodze sprzedaży, zamiany i darowizny. W konsekwencji, co do zasady, powodowi przy przyjęciu, że użytkowanie ustanowione na mocy umowy darowizny z dnia 10 stycznia 2007r. było użytkowaniem w rozumieniu art. 915 k.c., przysługiwałoby roszczenie w stosunku do dalszych nabywców nieruchomości, to jest pozwanych K. N., P. A. i M. A., którzy nabyli jej własność od A. S.. Jednakże w tym zakresie Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji, że pozwani, abstrahując od powołanych wyżej argumentów, nabyli nieruchomość na podstawie umowy sprzedaży w dniu 29 marca 2010r. korzystając z ustanowionej w art. 5 cyt. ustawy o księgach wieczystych i hipotece rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych. Powód bowiem nigdy nie złożył wniosku o wpis ograniczonego prawa rzeczowego użytkowania do księgi wieczystej założonej dla nieruchomości będącej wcześniej jego własnością. Powód w uzasadnieniu do apelacji przyznał, że działania tych pozwanych można uznać za działania w dobrej wierze (vide: str. 3-4 apelacji k. 179-180 akt). Stąd po przyjęciu, że umowa darowizny zawarta w dniu 10 stycznia 2007r. nie może być traktowana jako umowa dożywocia, co skutkowałoby zastosowaniem art. 7 w/w ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz, że w księdze wieczystej nie było wpisu użytkowania przedmiotowej nieruchomości na rzecz powoda pozwani – nabywcy przedmiotowej nieruchomości na podstawie umowy sprzedaży nie są w żaden sposób zobowiązani wobec powoda w szczególności z tytułu renty, której ustanowienia domagał się E. S. w niniejszym procesie.

Ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji, jako znajdujące uzasadnienie w materiale zgromadzonym w aktach sprawy, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne, a wnioski z nich płynące aprobuje. Biorąc powyższe pod rozwagę apelację powoda, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalono.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny rozstrzygnął na podstawie art. 102 k.p.c. Za zwolnieniem powoda od obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego stronie przeciwnej przemawia jego trudna sytuacja materialna i majątkowa. Powód osiąga wprawdzie stały, comiesięczny dochód z tytułu renty inwalidzkiej, jednakże w wysokości 1.146,43 zł. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że dochód w wymienionej wysokości nie pozwala na pokrycie wszystkich usprawiedliwionych wydatków związanych z comiesięcznym utrzymaniem. Należy również podkreślić, że powód jest osobą niepełnosprawną, po amputacji nogi. Jest również całkowicie niezdolny do pracy. W maju 2012r. przeszedł zawał serca. Po przekazaniu synowi J. S. na podstawie umowy darowizny nieruchomości, w której zamieszkiwał i opuszczeniu jej na skutek konfliktów z synem wynajmuje obecnie pokój za kwotę 300 zł miesięcznie. Należy również podkreślić, że istotną jest okoliczność, że powód był subiektywnie przekonany o zasadności dochodzonego roszczenia. Nie budzi wątpliwości, że w wyniku działań pozwanego J. S. został pozbawiony możliwości zamieszkiwania w nieruchomości przekazanej synowi na podstawie umowy darowizny, które to uprawnienie miał zagwarantowane na podstawie ustanowionego w przedmiotowej umowie prawa użytkowania

nieruchomości. Nie ma to wpływu na ocenę zasadności dochodzonego w niniejszym procesie roszczenia, jednak w ocenie Sądu Apelacyjnego nie pozostaje bez znaczenia przy zastosowaniu art. 102 k.p.c. (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2011r. I CZ 171/10, LexPolonica nr 3874865 oraz z 11 sierpnia 2010r. I CZ 51/10, LexPolonica nr 3873691).

Na podstawie § 6 pkt 6, § 13 ust. 1 pkt 2 oraz § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) Sąd przyznał adwokatowi P. D. kwotę 2.214 zł (w tym podatek VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

/-/M. Głowacka /-/ A. Daczyński /-/ P. Górecki